31990L0426

18.8.1990 DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH L 224/42

DYREKTYWA RADY
z dnia 26 czerwca 1990 r.
w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich

(90/426/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji [1],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [2],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

koniowate jako zwierzęta żywe są ujęte w wykazie produktów w załączniku II Traktatu;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju hodowli koniowatych, zwiększając tym samym produkcyjność w tym sektorze, na poziomie wspólnotowym należy ustalić przepisy ustalające przemieszczanie koniowatych między Państwami Członkowskimi;

rozród i hodowla koniowatych, a zwłaszcza koni, są ogólnie zaliczane do sektora gospodarki rolnej; stanowią źródło dochodów części ludności rolniczej;

w celu promocji handlu wewnątrzwspólnotowego koniowatymi należy usunąć różnice dotyczące warunków zdrowotnych zwierząt w Państwach Członkowskich;

w celu zapewnienia harmonijnego rozwoju handlu wewnątrzwspólnotowego należy ustanowić system Wspólnoty regulujący przywóz z państw trzecich;

należy również uregulować warunki przemieszczania na terytorium danego kraju koniowatych posiadających dokument identyfikacyjny;

aby stać się przedmiotem handlu, koniowate muszą spełniać pewne wymagania zdrowotne celem uniknięcia rozprzestrzeniania się chorób zaraźliwych; wydaje się to szczególnie odpowiednie dla zapewnienia możliwej regionalizacji środków ograniczających;

z tego samego powodu należy ustalić warunki transportu zwierząt;

aby zapewnić spełnienie wymagań, należy ustalić środki, na mocy których urzędowy lekarz weterynarii wystawi świadectwa zdrowia, towarzyszące koniowatym aż do ich miejsca przeznaczenia;

organizacja kontroli oraz dalsze działania zostaną przeprowadzone przez Państwo Członkowskie będące państwem przeznaczenia, a środki zabezpieczające, które mają zostać wprowadzone, powinny zostać ustanowione w ramach przepisów dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego żywymi zwierzętami, przy uwzględnieniu wprowadzenia rynku wewnętrznego;

należy ustanowić przepisy umożliwiające Komisji kontrolę; kontrole te powinny być przeprowadzane we współpracy z właściwymi władzami krajowymi;

określenie przepisów wspólnotowych stosujących się do przywozu z państw trzecich wymaga ustalenia wykazu państw trzecich lub ich części, z których koniowate mogą być przywożone;

dobór tych państw musi być oparty na kryteriach natury ogólnej, takich jak:stan zdrowia zwierząt domowych, organizacja i kompetencje służb weterynaryjnych oraz obowiązujące przepisy zdrowotne;ponadto nie należy zezwalać na przywóz koniowatych z krajów dotkniętych zwierzęcymi chorobami zaraźliwymi lub zakaźnymi, które stanowią ryzyko dla zwierząt domowych Wspólnoty, albo które były wolne od tych infekcji przez zbyt krótki czas; okoliczności te obowiązują również odnośnie do przywozu z państw trzecich, w których wykonuje się szczepienia przeciwko tym chorobom;

warunki ogólne mające zastosowanie w wypadku przywozu w z państw trzecich muszą być uzupełnione warunkami specjalnymi, określonymi na podstawie sytuacji zdrowotnej w każdym z nich; stanowiące ich podstawę kryteria techniczne oraz inne wymagają dla ich określenia ustalenia elastycznej przystosowującej się i szybkiej procedury wspólnotowej, w ramach której Komisja i Państwa Członkowskie ściśle współpracują;

przedstawienie wspólnej, standardowej formy świadectwa przywozowego stanowi efektywny środek potwierdzenia, że zasady wspólnotowe są stosowane; przepisy takie mogą zawierać warunki specjalne, mogące się różnić w zależności od państwa trzeciego, którego dotyczą, co należy uwzględnić przy sporządzaniu standardowych form świadectw;

urzędowi wspólnotowi lekarze weterynarii powinni być odpowiedzialni za sprawdzanie, czy wymagania niniejszej dyrektywy są przestrzegane, zwłaszcza w państwach trzecich;

kontrole towarów przywożonych muszą obejmować pochodzenie i stan zdrowia koniowatych;

---

[1] Dz.U. C 327 z 30.12.1989, str. 61.
[2] Dz.U. C 149 z 18.6.1990.
[3] Dz.U. C 62 z 12.3.1990, str. 46.

w przypadku wwozu koniowatych na terytorium Wspólnoty i w czasie ich przewozu do miejsca ich przeznaczenia Państwa Członkowskie są zobowiązane do podjęcia wszelkich środków, włączając ubój i sprzedaż, niezbędnych dla zapewnienia zdrowia ludzi i zwierząt;

ogólne zasady mające zastosowanie do kontroli przeprowadzanych przy przywozie muszą być zgodne z całościową koncepcją;

każde Państwo Członkowskie musi mieć prawo wprowadzenia natychmiastowego zakazu przywozu z państwa trzeciego, jeżeli taki przywóz może stanowić niebezpieczeństwo dla zdrowia zwierząt; w takim wypadku należy bezzwłocznie zagwarantować koordynację działań Państw Członkowskich wobec państwa trzeciego, bez wpływu na zastosowanie możliwych poprawek do wykazu krajów upoważnionych do wywozu do Wspólnoty;

przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać skorygowane w związku z wprowadzeniem rynku wewnętrznego;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską i efektywną współpracę między Komisją a Państwem Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa warunki sanitarne zwierząt w przemieszczaniu między Państwami Członkowskimi oraz przywóz żywych koniowatych z państw trzecich.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „gospodarstwo rolne" oznacza placówkę rolniczą lub treningową, stajnię, albo w ogólnym znaczeniu każde pomieszczenie lub zakład, w którym koniowate są zwyczajowo trzymane lub hodowane, bez względu na to, do czego są one przeznaczone;

b) „koniowate" oznaczają dzikie lub udomowione gatunki zwierząt: konie (wraz z zebrami) lub gatunki osłów oraz potomstwo z krzyżówek między tymi gatunkami;

c) „zarejestrowane koniowate" oznaczają wszystkie zarejestrowane koniowate określone w dyrektywie 90/427/EWG [1], zidentyfikowane za pomocą dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez związek hodowców lub inne właściwe władze kraju, z którego zwierzęta pochodzą, które prowadzą księgi hodowlane lub rejestry tej rasy zwierząt, lub przez jakikolwiek międzynarodowy związek lub organizację, które przygotowują konie do zawodów lub wyścigów konnych;

d) „koniowate przeznaczone na ubój" oznaczają koniowate przeznaczone do transportu albo bezpośredniego, albo po przewozie tranzytem przez punkt skupu lub miejsce zbiorcze, do rzeźni na ubój;

e) „koniowate do chowu i produkcji" oznaczają koniowate, inne niż te wymienione w lit. c) i d);

f) „Państwo Członkowskie lub państwo trzecie wolne od afrykańskiego pomoru koni" oznacza każde Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, w których nie stwierdzono klinicznych, serologicznych (u nieszczepionych koni) oraz epidemiologicznych dowodów afrykańskiego pomoru koni, terytorium którego to dotyczy w ciągu ostatnich dwóch lat i w których w ciągu ostatnich 12 miesięcy nie przeprowadzano szczepień przeciwko tej chorobie;

g) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania" oznaczają choroby wymienione w załączniku A;

h) „urzędowy lekarz weterynarii" oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;

i) „tymczasowe przyjęcie" oznacza status zarejestrowanego zwierzęcia pochodzącego z państwa trzeciego i wprowadzonego na terytorium Wspólnoty na okres krótszy niż 90 dni, który zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 będzie wyznaczony przez Komisję, zależnie od sytuacji zdrowotnej w kraju pochodzenia.

ROZDZIAŁ II

Przepisy dotyczące przemieszczania koniowatych

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zatwierdzą przemieszczanie koniowatych zarejestrowanych na ich terytorium lub wyślą koniowate do innego Państwa Członkowskiego, tylko wówczas, gdy spełniają one warunki ustanowione w art. 4 i 5.

Jednakże właściwe władze Państw Członkowskich przeznaczenia mogą przyznawać ogólne lub ograniczone zwolnienia dotyczące przemieszczania koniowatych, które:

— do celów sportowych czy rekreacyjnych są przeprowadzane lub przewożone drogami, które leżą niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,

— biorą udział w imprezach kulturalnych lub wydarzeniach podobnego typu, organizowanych przez uprawnione do tego instytucje lokalne, położone niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty,

— są przeznaczone wyłącznie do czasowego wypasu lub pracy niedaleko wewnętrznych granic Wspólnoty.

[1] Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55.

Państwa Członkowskie korzystające z takich uprawnień poinformują Komisję o zakresie udzielonych zezwoleń.

Artykuł 4

1. Koniowate nie mogą wykazywać klinicznych objawów choroby podczas badania. Badanie musi zostać dokonane na 48 godzin przed wyruszeniem lub załadunkiem. Jednakże w przypadku zarejestrowanych koniowatych przegląd ten, bez uszczerbku dla art. 6, wymagany jest tylko w stosunku do zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrzwspólnotowego.

2. Bez uszczerbku dla wymagań ust. 5 dotyczących chorób podlegających obowiązkowi zgłaszania, urzędowy lekarz weterynarii musi w czasie przeglądu być pewien, że nie ma powodów — szczególnie na podstawie oświadczeń właściciela lub hodowcy — do wnioskowania, że badane koniowate miały kontakt z koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w ciągu 15 dni bezpośrednio poprzedzających badanie.

3. Koniowate nie mogą być przeznaczone do uboju przeprowadzanego w związku z krajowym programem eliminowania chorób zakaźnych lub zaraźliwych.

4. Koniowate muszą być identyfikowane w następujący sposób:

i) w przypadku zarejestrowanych koni — za pośrednictwem dokumentu identyfikacyjnego, przewidzianego w dyrektywie 90/427/EWG [1], który szczególnie musi potwierdzić, że art. 5 ust. 5 i 6 zostały spełnione. Urzędowy lekarz weterynarii będzie musiał wstrzymać ważność tego dokumentu na okres zakazów uwzględnionych w ust. 5 oraz w art. 5. Po uboju zarejestrowanego konia dokument ten powinien wrócić do władzy, która go wydała. Procedura wprowadzenia tego punktu będzie przyjęta przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24;

ii) dla koniowatych przeznaczonych do chowu i produkcji metoda identyfikacji zostanie ustalona przez Komisję w zgodzie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Do czasu wprowadzenia w życie tej metody stosowane będą oficjalnie zatwierdzone krajowe metody identyfikacyjne, pod warunkiem że Komisja oraz inne Państwa Członkowskie zostaną o nich powiadomione w ciągu trzech miesięcy od przyjęcia niniejszej dyrektywy.

5. Dodatkowo, oprócz wymagań ustanowionych w art. 5, koniowate nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które było obiektem jednego z następujących zakazów:

a) jeśli znajdujące się w gospodarstwie zwierzęta gatunków podatnych na chorobę nie zostały ubite, czas zakazu dotyczący gospodarstwa pochodzenia musi liczyć przynajmniej:

— sześć miesięcy w przypadku koniowatych podejrzanych o zarażenie się zarazą stadniczą koni, licząc od daty ostatniego faktycznego lub prawdopodobnego kontaktu z chorym zwierzęciem. Jednak w przypadku ogiera zakaz ten stosuje się do czasu jego wykastrowania,

— sześć miesięcy w przypadku nosacizny lub wirusowego zapalenia mózgu i rdzenia koni, licząc od dnia, w którym koniowate cierpiące na jedną z wymienionych chorób zostały ubite,

— w przypadku anemii zakaźnej aż do dnia, w którym po ubiciu zakażonych zwierząt pozostałe zwierzęta wykazały ujemną reakcję na dwa testy Cogginsa wykonane w trzymiesięcznych odstępach,

— sześć miesięcy w przypadku pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej,

— jeden miesiąc od ostatnio notowanego przypadku występowania wścieklizny,

— 15 dni od ostatnio notowanego przypadku wąglika;

b) jeżeli wszystkie zwierzęta należące do gatunków wrażliwych na chorobę stwierdzoną w gospodarstwie zostały ubite, a obiekty poddano dezynfekcji, czas zakazu będzie wynosić 30 dni, licząc od dnia, w którym zwierzęta zostały zniszczone, a obiekty poddane dezynfekcji. Wyjątek stanowi wąglik, w przypadku którego okres zakazu wynosi 15 dni.

Właściwe władze mogą odstąpić od tych środków zapobiegawczych w stosunku do hipodromów i torów wyścigów konnych, powiadomiwszy Komisję o istocie każdego przyznanego odstępstwa.

6. Gdy Państwo Członkowskie określa lub określiło dobrowolny lub obowiązkowy program kontrolowania choroby, na którą podatne są koniowate, wówczas w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia niniejszej dyrektywy może ono przedłożyć ten program Komisji, przedstawiając w szczególności:

— rozmieszczenie choroby na jego terytorium,

— powody podjęcia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby oraz koszt programu w stosunku do przewidywanych korzyści,

— obszar geograficzny, na którym zostanie wprowadzony ten program,

— zróżnicowany status, który ma być stosowany w stosunku do placówek, standardy, które muszą zostać osiągnięte dla każdego gatunk, oraz procedury testów, które będą zastosowane,

— procedury monitorowania programu,

— konsekwencje utraty statusu gospodarstwa niezależnie od przyczyn,

— środki, które zostaną podjęte, jeśli rezultaty testów przeprowadzonych zgodnie z założeniami programu będą pozytywne,

— niedyskryminujący charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzwspólnotowego.

Komisja zbada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Jeżeli będą one właściwe, wówczas zatwierdzi je zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24. Zgodnie z tą samą procedura można określić wszelkie ogólne lub uzupełniające gwarancje, które mogą być wymagane w handlu

[1] Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55.

wewnątrzwspólnotowym. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza wymagane przez Państwo Członkowskie na swoim własnym terytorium.

Programy dostarczone przez Państwa Członkowskie mogą być poprawione i uzupełnione zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25. Zgodnie z tą sama procedurą zatwierdzone mogą zostać zmiany lub uzupełnienia do wcześniej zatwierdzonych programów oraz do gwarancji określonych zgodnie z akapitem drugim.

Artykuł 5

1. Państwo Członkowskie, które nie jest wolne od afrykańskiego pomoru koni w rozumieniu art. 2 lit. f), może wysyłać koniowate z tej części swojego terytorium, która jest uważana za zakażoną w znaczeniu ust. 2 niniejszego artykułu, tylko zgodnie z warunkami ustanowionymi w tym artykule ust. 3.

2. a) Część terytorium Państwa Członkowskiego będzie uznana za zakażoną afrykańskim pomorem koni, jeżeli:

— kliniczne, serologiczne (u nieszczepionych koni) oraz/lub epidemiologiczne świadectwo ujawniło występowanie afrykańskiego pomoru koni w ciągu ostatnich dwóch lat,

— w ciągu ostatnich 12 miesięcy przeprowadzano szczepienia przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni.

b) Część terytorium uważana za zakażoną afrykańskim pomorem koni musi jako minimum obejmować:

— strefę ochronną o promieniu przynajmniej 100 km wokół każdego centrum zakażenia,

— strefę dozoru, rozciągającą się przynajmniej na 50 kilometrów poza strefę ochronną, w której przez przynajmniej 12 miesięcy nie wykonano żadnych szczepień.

c) Strefy określone w lit. b) muszą być ściśle określone oraz muszą uwzględnić czynniki geograficzne, ekologiczne i epidemiologiczne związane z tą chorobą epidemiologiczną.

d) Wszystkie zaszczepione koniowate, znajdujące się w strefie ochronnej, muszą zostać zarejestrowane oraz oznaczone w czasie szczepienia wyraźnym, niedającym się zmazać znakiem, rozpoznawalnym zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Dokument identyfikacyjny lub/oraz świadectwo zdrowia powinny wyraźnie wykazywać przeprowadzenie takiego szczepienia.

e) Koniowate oraz ich przemieszczanie w zakresie sfer określonych w lit. b) muszą podlegać odpowiedniej kontroli weterynaryjnej, za którą odpowiadają właściwe władze centralne. Tylko te koniowate, które spełniają wymagania ustanowione w ust. 3, mogą opuścić strefy określone w lit. b).

3. Państwo Członkowskie może wysyłać z terytorium określonego w ust. 2 lit. b) tylko te koniowate, które odpowiadają następującym wymaganiom:

a) muszą być wysyłane tylko w pewnych okresach roku kalendarzowego, mając na względzie aktywność owadów przenoszących choroby, co zostanie określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25;

b) nie mogą wykazywać klinicznych objawów afrykańskiego pomoru koni w dniu badania określonego w art. 4 ust. 1;

c) jeśli nie były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni, muszą dwukrotnie przejść oraz wykazać negatywną reakcję w uzupełniającym teście odczynu wiązania dopełniacza na afrykański pomór, opisanym w załączniku D, z przerwą 21 do 30 dni między dwoma testami, z których drugi musi być wykonany w ciągu 10 dni poprzedzających wysłanie,

— jeśli zostały zaszczepione, szczepienie nie mogło zostać wykonane w ciągu ostatnich dwóch miesięcy oraz zwierzęta musiały przejść test odczynu wiązania dopełniacza opisany w załączniku D w wyżej wymienionych przerwach, nie wykazując przy tym wzrostu miana przeciwciał. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 Komisja może uznać inne metody kontrolne na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego;

d) muszą przebywać na stacji kwarantanny przez okres przynajmniej 40 dni poprzedzających wysłanie;

e) podczas kwarantanny oraz podczas transportu ze stacji kwarantanny do miejsca wysłania muszą być zabezpieczone przed insektami przenoszącymi choroby.

4. W charakterze przejściowym oraz do czasu wprowadzenia środków wspólnotowych ujednolicających przepisy kontroli oraz środki zwalczające afrykański pomór koni, które, działając kwalifikowaną większością, na podstawie propozycji Komisji, Rada ma podjąć przed dniem 1 lipca 1991 r. Komisja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25, określi granice terytorium zakażonego, zgodnie z ust. 1 lit. b), przed dniem 1 listopada 1990 r.

5. Komisja może odpowiednio do warunków epidemiologicznych uzupełnić decyzję podjętą zgodnie z ust. 4, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

6. W razie konieczności Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, opierając się na sprawozdaniu o nabytym doświadczeniu, zrewidować niniejszy artykuł w ciągu dwóch lat.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie, które wprowadzą alternatywny system kontroli dostarczający gwarancji równoważnych tym ustanowionym w art. 4 ust. 5 odnośnie do przemieszczania koniowatych oraz zarejestrowanych koniowatych w obrębie ich terytoriów, zwłaszcza za pośrednictwem dokumentu

identyfikacyjnego, mogą wzajemnie udzielić sobie odstępstwa od przepisów art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz art. 8 ust. 1 tiret drugie.

Państwa Członkowskie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 7

1. Koniowate muszą być jak najszybciej przetransportowane z gospodarstwa pochodzenia albo bezpośrednio, albo przez zatwierdzony punkt skupu lub miejsce zbiorcze, jak określono w art. 3 ust. 6 dyrektywy 64/432/EWG, do miejsca ich przeznaczenia w pojazdach lub kontenerach, które były regularnie czyszczone i dezynfekowane, a dezynfekcji dokonywano w odstępach czasu określonych przez wysyłające Państwo Członkowskie. Pojazdy muszą być zaprojektowane w taki sposób, aby podczas transportu nie gubić odchodów, słomy czy paszy koniowatych. Transport musi być zorganizowany w taki sposób, aby skutecznie zapewnić zdrowie i dobro koniowatych.

2. Państwo Członkowskie, będące państwem przeznaczenia, może zezwolić na ogólne lub ograniczone odstępstwa od określonych wymagań art. 4 ust. 5 dla wszystkich zwierząt opatrzonych specjalnymi znakami wskazującymi na ich przeznaczenie do uboju, pod warunkiem że świadectwo przewiduje takie odstępstwo.

W przypadku udzielenia takiego odstępstwa koniowate przeznaczone na ubój muszą być przetransportowane bezpośrednio do wyznaczonej rzeźni oraz muszą zostać ubite w ciągu pięciu dni od ich przybycia do rzeźni.

3. Urzędowy lekarz weterynarii musi odnotować numer identyfikacyjny lub numer dokumentu identyfikacyjnego ubitego zwierzęcia oraz przedstawić go właściwym władzom miejsca wysłania na ich żądanie, jako potwierdzenie faktu, że zwierzę zostało ubite.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

— zarejestrowane koniowate, które opuszczają swoje gospodarstwo, zostają zaopatrzone w dokumenty identyfikacyjne, ustanowione w art. 4 ust. 4, oraz — jeśli przeznaczone są do handlu wewnątrzwspólnotowego — w potwierdzenie przewidziane w załączniku B,

— koniowate do chowu, produkcji czy uboju zostają zaopatrzone w świadectwo zdrowia towarzyszące im podczas transportu, zgodnie z załącznikiem C niniejszej dyrektywy.

Świadectwo lub, w przypadku dokumentu identyfikacyjnego, formularz zawierający szczegóły o zdrowiu zwierząt, muszą, bez uszczerbku dla przepisów art. 6, zostać wystawione na 48 godzin poprzedzających załadunek albo nie później niż w ciągu ostatniego dnia roboczego poprzedzającego załadunek. Muszą one zostać wystawione przynajmniej w jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego będącego państwem przeznaczenia. Okres ważności świadectwa wynosi 10 dni. Świadectwo musi składać się z pojedynczej kartki.

2. Przywóz koniowatych innych niż koniowate zarejestrowane może zostać objęty raczej pojedynczym świadectwem zdrowia dla partii zwierząt niż świadectwem indywidualnym określonym w ust. 1 tiret drugie.

Artykuł 9

Przepisy kontrolne i środki ochronne stosowane w handlu wewnątrzwspólnotowym koniowatymi zostaną przyjęte przez Radę w myśl jej decyzji o kontrolach weterynaryjnych dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego zwierzętami, w kontekście wprowadzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 10

Eksperci weterynaryjni Komisji mogą, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednakowego stosowania niniejszej dyrektywy i we współdziałaniu z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać inspekcje na miejscu. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach takich inspekcji.

Państwa Członkowskie, na terytorium których przeprowadzane są inspekcje, zapewniają ekspertom wszelką niezbędną pomoc przy wykonywaniu ich zadań.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

ROZDZIAŁ III

Przepisy dla przywozów z państw trzecich

Artykuł 11

1. Koniowate przywożone do Wspólnoty muszą spełniać warunki ustalone w art. 12—16.

2. Do czasu wejścia w życie decyzji przyjętych zgodnie z art. 12—16 Państwa Członkowskie w odniesieniu do przywozu koniowatych z państw trzecich będą stosowały warunki przynajmniej równorzędne wobec wynikających z zastosowania rozdziału II.

Artykuł 12

1. Aby koniowate mogły być przywożone, muszą pochodzić z państwa trzeciego lub jego części, pojawiającego się na liście umieszczonej w oddzielnej kolumnie, która zostanie dodana do wykazu ustalonego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Procedury i kryteria dla przygotowania modyfikacji i publikacji wykazu państw trzecich lub ich części, przewidzianych w art. 3 dyrektywy 72/462/EWG, będą miały zastosowanie do wykazu stosowanego do przywozów koniowatych.

Artykuł 13

1. Koniowate muszą pochodzić z państw trzecich:

a) wolnych od afrykańskiego pomoru koni;

b) od dwóch lat wolnych od wenezuelskiego zapalenia mózgu i rdzenia koni (VEE);

c) od sześciu miesięcy wolnych od zarazy stadniczej koni i nosacizny.

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 Komisja może:

a) zadecydować, że przepisy ust. 1 stosuje się tylko do części terytorium państwa trzeciego.

W przypadku gdy wymagania dotyczące afrykańskiego pomoru koni stosuje się na podstawie podziału na regiony, wówczas przynajmniej środki przewidziane w art. 5 ust. 2 i 3 muszą być spełnione;

b) zażądać dodatkowych gwarancji dotyczących chorób niewystępujących na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 14

Przed dniem załadunku do transportu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia koniowate muszą przebywać na terytorium lub części terytorium państwa trzeciego albo, w przypadku podziału na regiony, na części terytorium określonego stosownie do art. 13 ust. 2 lit. a), bez przerwy, przez okres ustalony w decyzjach, które zostaną przyjęte zgodnie z art. 15.

Muszą one pochodzić z gospodarstwa umieszczonego pod nadzorem weterynaryjnym.

Artykuł 15

Przywóz koniowatych z terytorium państwa trzeciego lub jego części zgodnie z art. 12 ust. 1, co ustanowiono według art. 13 ust. 2 lit. a), zostanie zatwierdzony tylko wówczas, jeżeli koniowate są poza wymaganiami art. 13:

a) spełniają warunki inspekcji weterynaryjnej, przyjęte w odniesieniu do określonych gatunków oraz do kategorii koniowatych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 dotyczącą przywozu koniowatych z tego kraju.

Podstawą dla ustalenia warunków sanitarnych zwierząt zgodnie z ust. 1 będą normy ustanowione w art. 4 i 5; oraz

b) w przypadku państwa trzeciego, które przez okres przynajmniej sześciu miesięcy nie było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej lub wirusowego zapalenia tętnic, koniowate muszą spełniać następujące wymagania:

i) muszą pochodzić z gospodarstwa, które było wolne od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej przez przynajmniej sześć miesięcy oraz muszą wykazać negatywną reakcję na test serologiczny przeprowadzony przed wysyłką;

ii) w przypadku wirusowego zapalenia tętnic samce koniowatych muszą — niezależnie od przepisów art. 19 pkt ii) — wykazać negatywną reakcję na test serologiczny lub test izolacji wirusa albo na każdy inny test uznany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 gwarantujący nieobecność wirusa.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 oraz po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego Komisja może określić kategorie samców koniowatych, do których ten wymóg będzie się odnosił.

Artykuł 16

1. Koniowate muszą być identyfikowane zgodnie z art. 4 ust. 4 oraz muszą być zaopatrzone w świadectwo wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii z państwa trzeciego wywozu. Świadectwo to musi:

a) być wystawione w dniu załadunku zwierząt do wysyłki do Państwa Członkowskiego lub, w przypadku zarejestrowanych koni, w ostatnim dniu roboczym poprzedzającym załadunek;

b) być wystawione w przynajmniej jednym z oficjalnych języków Państwa Członkowskiego przeznaczenia oraz w jednym z języków Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadza się inspekcję podczas przywozu;

c) towarzyszyć zwierzętom w oryginale;

d) zaświadczać, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy oraz te, które zostały ustalone w odniesieniu do przywozu z państw trzecich zgodnie z niniejszą dyrektywą;

e) składać się z pojedynczej kartki;

f) być wystawione dla pojedynczego odbiorcy albo, w przypadku zwierząt do uboju, dla partii zwierząt, założywszy, że zwierzęta te są odpowiednio oznakowane i identyfikowane.

Jeśli Państwa Członkowskie skorzystają z tej możliwości, wówczas powiadamiają o tym Komisję.

2. Świadectwo musi być wystawione na formularzu stosownym do wzoru ustalonego zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24.

Artykuł 17

W celu sprawdzenia, czy przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 12 ust. 2, są stosowane w praktyce, eksperci weterynaryjni Państw Członkowskich oraz Komisja będą przeprowadzać kontrole na miejscu.

Jeśli kontrole przeprowadzone w granicach przepisów niniejszego artykułu ujawnią poważne fakty świadczące przeciwko zatwierdzonemu gospodarstwu, wówczas Komisja natychmiast poinformuje Państwa Członkowskie i niezwłocznie podejmie decyzje tymczasowo zawieszające uprawnienia. Decyzja końcowa zostanie podjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25.

Eksperci z Państw Członkowskich, którym zostaną powierzone powyższe kontrole, będą zatrudnieni przez Komisję działającą na podstawie propozycji z Państw Członkowskich.

Kontrole te będą dokonywane w imieniu Wspólnoty, która poniesie koszty wszelkich wydatków z tym związanych.

Częstotliwość i szczegóły tych kontroli zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24.

Artykuł 18

1. Natychmiast po przybyciu do Państwa Członkowskiego przeznaczenia koniowate przeznaczone na ubój zostaną przewiezione do rzeźni albo bezpośrednio, albo po przejściu przez punkt skupu czy miejsce zbiorcze, i zgodnie z warunkami inspekcji weterynaryjnej zostaną ubite w okresie przewidzianym w decyzjach, które zostaną przyjęte na podstawie art. 15.

2. Bez wpływu na zastosowanie jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą na podstawie warunków sanitarnych zwierząt wyznaczyć rzeźnię, do której muszą być zabrane zwierzęta koniowate.

Artykuł 19

Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24:

i) może zadecydować, że przywóz z państwa trzeciego lub jego części będzie ograniczony do poszczególnych gatunków i kategorii;

ii) niezależnie od art. 15 może ustalić warunki specjalne dla tymczasowego wprowadzania na terytorium Wspólnoty zarejestrowanych koniowatych lub koniowatych przeznaczonych do użytku specjalnego oraz ich powtórnego wprowadzania na terytorium Wspólnoty po ich tymczasowym wywozie;

iii) określi warunki dotyczące zamiany wprowadzenia czasowego na wprowadzenie stałe.

Artykuł 20

1. Procedury ogólne mające zastosowanie podczas kontroli dokonywanych w państwach trzecich lub podczas kontroli zwierząt przywożonych z państw trzecich zostaną określone przez Radę nie później niż dnia 31 grudnia 1990 r.

Przed wejściem w życie decyzji określonych w akapicie pierwszym w mocy pozostają przepisy krajowe będące w zgodzie z ogólnymi zasadami Traktatu.

2. Koniowate nie mogą być przywożone, jeśli podczas kontroli przywozowych zaleconych w ust. 1 zostało ustalone, że:

— koniowate nie pochodzą z terytorium państwa trzeciego lub jego części, zgodnie z tym, co określono w art. 13 ust. 2 lit. a), włączonego do wykazu ustanowionego zgodnie z art. 12 ust. 1,

— koniowate są chore lub podejrzane o zarażenie albo są nosicielami choroby zakaźnej lub zaraźliwej,

— warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie nie zostały spełnione przez państwo trzecie wywozu,

— świadectwo towarzyszące zwierzętom nie spełnia warunków określonych w art. 17,

— koniowate były leczone substancjami zakazanymi w zapisach wspólnotowych.

3. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek warunków specjalnych, które mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia mogą, na podstawie zdrowia zwierząt oraz w przypadku gdy nie wydano zgody, odesłać z powrotem zwierzęta, którym odmówiono wstępu zgodnie z ust. 1 albo wyznaczyć rzeźnię, do której zostaną zabrane te koniowate.

Artykuł 21

1. Bez uszczerbku dla postanowień art. 13, jeżeli w państwie trzecim wybuchnie lub rozszerzy się choroba zakaźna lub zaraźliwa mogąca zagrozić zdrowiu zwierząt w jednym z Państw Członkowskich lub jeśli jakiś inny powód dotyczący zdrowia zwierząt usprawiedliwi takie postępowanie, wówczas Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, zakaże przywozu gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, bez względu na to, czy przywożonych bezpośrednio, czy też za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego z całego państwa trzeciego albo też części jego terytorium.

2. Środki podjęte przez Państwa Członkowskie w niniejszym ust. 1 oraz powiadomienie o zaprzestaniu stosowania tych środków muszą być natychmiast podane do wiadomości innym Państwom Członkowskim oraz Komisji, wraz z podaniem powodów, dla których zostały podjęte.

Stały Komitet Weterynaryjny zbiera się możliwie jak najszybciej po otrzymaniu wspomnianej wiadomości oraz, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25, decyduje, czy należy zmienić te środki, głównie w celu zapewnienia ich koordynacji ze środkami podjętymi przez Państwa Członkowskie, czy też należy je wycofać.

Jeżeli zaistnieje sytuacja określona w ust. 1 i jeśli konieczne wyda się przyjęcie przez inne Państwa Członkowskie środków podjętych zgodnie z tym ustępem, zmienionych w razie konieczności zgodnie z akapitem drugim, właściwe środki zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

3. Wznowienie przywozu z zainteresowanego państwa trzeciego zostanie zatwierdzone zgodnie z tą samą procedurą.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 22

Przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności te zawarte w art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz w art. 6, 8 i 21, zostaną zweryfikowane przed dniem 1 stycznia 1993 r. w ramach propozycji odnoszących się do wprowadzenia rynku wewnętrznego, o których Rada zadecyduje kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 23

Załączniki do niniejszej dyrektywy zostaną zmienione przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 24

1. Gdy ma być stosowana procedura określona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG [1] (zwanego dalej „Komitetem"), z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, które należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostają przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 25

1. W celu przeprowadzenia procedury określonej niniejszym artykułem przewodniczący, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, przedkłada kwestię Komitetowi.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia opinię na temat tego projektu w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od stopnia pilności sprawy. Opinię przyjmuje się większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada musi przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, które należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu 15 dni od daty skierowania propozycji do Rady nie podejmie ona działania, wówczas projektowane środki zostają przyjęte przez Komisję, z wyjątkiem sytuacji, gdy Rada zwykłą większością głosów zadecydowała przeciwko tym środkom.

Artykuł 26

Artykuł 34 dyrektywy 72/462/EWG stosuje się do wymogów ustanowionych w rozdziale III niniejszej dyrektywy.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1992 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 26 czerwca 1990 r.

W imieniu Rady

M. O'KENNEDY

Przewodniczący

[1] Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK A

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁASZANIA

Następujące choroby podlegają obowiązkowi zgłaszania:

— zaraza stadnicza koni,

— nosacizna,

— zapalenie mózgu i rdzenia koni (wszystkich typów, włączając wenezuelskie zapalenie mózgu i rdzenia koni),

— anemia zakaźna,

— wścieklizna,

— wąglik,

— afrykański pomór koni,

— pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej.

ZAŁĄCZNIK B

INFORMACJA O ZDROWIU [a]

Ja, niżej podpisany, zaświadczam [b], że koniowate, opisane powyżej, spełniają następujące wymagania:

a) zostały dzisiaj przebadane i nie wykazują klinicznych objawów choroby;

b) nie są przeznaczone do uboju w państwowym programie eliminowania chorób zakaźnych i zaraźliwych;

c) nie pochodzą z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego/państwa trzeciego, które były przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni;

d) nie pochodzą z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt ani też nie miały kontaktu z koniowatymi pochodzącymi z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt w okresie czasu ustalonym w art. 4 ust. 6 dyrektywy 90/426/EWG;

e) zgodnie z tym, co mi wiadomo, nie miały kontaktu z koniowatymi cierpiącymi na chorobę zakaźną lub zaraźliwą w okresie poprzedzającym załadunek, ustalonym w art. 4 ust. 2.

Data	Miejsce	Pieczęć i podpis urzędowego lekarza weterynarii [1]

[1] Nazwisko wielkimi literami oraz stanowisko.

[a] Niewymagane, w przypadku gdy istnieje obopólna zgoda zgodnie z art. 6.
[b] Ważne przez 10 dni.

ZAŁĄCZNIK C

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla handlu między Państwami Członkowskimi EWG

KONIOWATE

Nr: .....

Wysyłające Państwo Członkowskie: .....

Odpowiedzialne Ministerstwo: .....

Odpowiedzialny departament terytorialny: .....

.....

I. **Liczba koniowatych:** .....

II. **Identyfikacja koniowatych:**

Liczba koniowatych (1)	Gatunki: koń, osioł, muł, osłomuł	Rasa wiek płeć	Metoda identyfikacji oraz identyfikacja (2)

(1) Rodzaj specjalnego znaku w przypadku zwierząt do uboju.
(2) Do świadectwa może zostać dołączony dokument identyfikujący koniowate, pod warunkiem że podany jest w nim jego numer.

III. **Miejsce pochodzenia i przeznaczenia zwierzęcia/zwierząt:**

Zwierzę/zwierzęta/ma/mają zostać wysłane z:

.....

(Miejsce wywozu)

do: .....

(Państwo Członkowskie i miejsce przeznaczenia)

Nazwisko i adres wysyłającego: .....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy: .....

.....

IV. **Informacja zdrowotna** [a]

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że opisane powyżej zwierzę/zwierzęta spełnia/spełniają następujące wymagania:

(1) było/były dzisiaj badane i nie wykazuje/nie wykazują klinicznych objawów choroby;

(2) nie jest/nie są przeznaczone do uboju w związku z państwowym programem eliminowania chorób zakaźnych i zaraźliwych;

(3) (a) nie pochodzi/nie pochodzą z terytorium lub części terytorium Państwa Członkowskiego/państwa trzeciego, które są przedmiotem restrykcji z powodu afrykańskiego pomoru koni;

(b) było/były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni dnia ..... [b] nie było/nie były szczepione przeciwko afrykańskiemu pomorowi koni [b];

(4) nie pochodzi/nie pochodzą z gospodarstwa, które było przedmiotem zakazów z powodu zdrowia zwierząt ani nie miały kontaktu z koniowatymi z gospodarstwa objętego zakazem z powodu zdrowia zwierząt w okresie czasu ustalonym w art. 4 ust. 6 dyrektywy 90/426/EWG;

(5) zgodnie z tym, co mi wiadomo, nie miało/nie miały kontaktu z koniowatymi cierpiącymi na choroby zakaźne lub zaraźliwe podczas okresu czasu poprzedzającego badanie, ustanowionego w art. 4 ust. 2 wyżej wymienionej dyrektywy.

V. **Świadectwo to jest ważne 10 dni.**

(Miejsce)....., (data) .....

Pieczęć

.....

(Podpis)
(Nazwisko dużymi literami oraz stanowisko podpisującego lekarza weterynarii) [1]

---

[a] Informacja ta nie jest konieczna w przypadku, gdy istnieje obopólne porozumienie zgodnie z art. 6 dyrektywy 90/426/EWG.

[b] Niepotrzebne skreślić.

[1] W Niemczech „Beamteter Tierarzt"; w Belgii „Inspecteur vétérinaire" lub „Inspecteur Dierenarts"; we Francji „Vétérinaire officiel"; we Włoszech „Veterinario provinciale"; w Luksemburgu „Inspecteur vétérinaire"; w Niderlandach „Officieel Dierenarts"; w Danii „Autoriseret Dyrlæge"; w Irlandii „Veterinary Inspector"; w Wielkiej Brytanii „Veterinary Inspector"; w Grecji „Επίσημος κτην'ιατρος"; w Hiszpanii „Inspector Veterinario"; w Portugalii „Inspector Veterinario".

ZAŁĄCZNIK D

AFRYKAŃSKA CHOROBA KONI

DIAGNOZA

Odczyn wiązania dopełniacza

Antygen jest przygotowany z mózgów jednomiesięcznych myszek, zaszczepionych domózgowo neutropowym szczepem wirusa. Przy czym można to wykonać metodą Bourdina. Zamrożone mózgi są rozdrobnione w buforze Veronal w ilości 10 mózgów na 12 ml buforu. Otrzymana zawiesina jest wirowana przez godzinę przy 10 000 obrotów na minutę w 4 °C. Supernatant stanowi antygen. Powinien on być użyty najlepiej bez dalszej modyfikacji, lecz może być inaktywowany beta-propiolaktonem. Inaktywacja może być osiągnięta przez dodanie 0,1 ml 3-procentowego roztworu beta-propiolaktonu w wodzie destylowanej do każdego 0,9 ml antygenu oraz wytrząsanie mieszaniny przez trzy godziny w temperaturze pokojowej w wentylowanym boksie lub w czasie osiemnastu godzin przy 4 °C. Można również użyć metody Casalsa (Casals J. (1949): *Pro Soc Exptl Bici Med,* 70 339).

W przypadku braku międzynarodowej standardowej surowicy antygen powinien być miareczkowany z użyciem lokalnie przygotowanej dodatniej surowicy kontrolnej.

Surowica powinna być podgrzewana przez 30 minut przy temperaturze 60 °C. Aby uniknąć aktywności antykomplementarnej, surowice powinny być oddzielone od krwi tak szybko, jak to tylko jest możliwe, w szczególności surowice osłów. W teście powinny być użyte dodatnie i ujemne surowice kontrolne.

Można wykorzystać albo makrotechnikę albo mikrotechnikę. W obu przypadkach odczyt jest dokonywany przy 50 % hemolizy.

Do jednej objętości podwójnie rozcieńczonej surowicy należy dodać jedną objętość antygenu, tak aby zawierała ona dwie jednostki. Po wymieszaniu należy tę mieszaninę pozostawić na 15 minut w temperaturze pokojowej. Następnie należy dodać dwie objętości dopełniacza zawierające 5 jednostek, wymieszać, nakryć płytką i pozostawić na 18 godzin w temperaturze 4 °C. Dopełniacz powinien być miareczkowany w obecności antygenu, aby wyeliminować wszystkie efekty antykomplementarne. Po pozostawieniu płytek na dalsze 15 minut w temperaturze pokojowej należy dodać jedną objętość uczulonych erytrocytów owczych, rozcieńczonych do 3 %. Następnie należy wymieszać oraz inkubować przy 37 °C przez 30 minut, mieszając powtórnie po 15 minutach inkubacji. Jeśli używane są płytki, wiruje się je przez 5 minut przy 1 500 obrotach na minutę w 4 °C.